

[Jette Thomsen]

bejdsmarkedsflaskehalse i tal. Men vi må konstatere, at de er der, og at de også fremover vil være der. Derfor skal de arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger give os en helt anden arbejdskraftsituation end i 1970'erne.

Det er hr. Kaj Poulsen tilsyneladende slet ikke klar over. Hr. Kaj Poulsen har ikke uventet kritiseret stort set alt i denne redegørelse, men er ikke kommet med et eneste bud på, hvad vi kunne komme frem til. Vi har inviteret til en god og konstruktiv debat. Det skal vi tilsyneladende ikke have.

Men vi vil gøre noget ved det, og vi vil have det her samfund til at fungere, og nøgleordet hedder samspil. Arbejdsmarkedspolitikken og den økonomiske politik skal spille sammen. Arbejdsmarkedspolitikken og uddannelsespolitikken skal spille sammen. De offentlige myndigheder og arbejdsmarkedets parter skal spille sammen, både på det regionale og på det centrale niveau.

Arbejdsstyrkens gennemsnitsalder vil stige, og det betyder, at flere skal efteruddannes og rigtig mange omskoles til områder, som de ikke hidtil har beskæftiget sig med. Og de faglige kvalifikationer skal være så fleksible, at de hurtigt kan klare disse omstillinger. Det vil betyde, at virksomhederne skal være langt bedre til at formulere deres fremtidige arbejdskraftbehov.

Det kan godt være, at det kræver, at man sætter nogle ressourcer af til personaleplanlægning, men det må vi forlange og gøre klart. Det gavner jo dem selv i sidste ende. Hvis hr. Kaj Poulsen her antyder tvang ved lovgivning over for virksomhederne, må vi melde fuldstændig fra. En tvangsordning i denne sammenhæng er fuldstændig meningsløs, og en tvangsordning vil ikke være forenelig med AF-systemets profil som et serviceorgan. En sådan ordning kan medføre, at arbejdsmarkedsnævnene opfattes som politibetjente over for virksomhederne.

Virksomhederne må forvente, at det offentlige yder bistand til omstillinger og tilpasninger. Virksomhederne skal i kraft af ny teknik og ændrede markedsforhold meget hurtigt kunne gennemføre ændringer i produktionskapaciteten.

Vi vil også i fremtiden tildele AF en meget central og vigtig rolle med at formidle og med at vejlede og med at koordinere deres viden om uddannelsesbehov til uddannelsesstederne og få tilbagemelding, så AF hele

tiden kan justere deres arbejdsmarkedsovervågning.

Det vil i det hele taget være nødvendigt at få alle de servicemuligheder, det offentlige giver i dag, frem i lyset. Det skal være lettere for brugerne at finde netop den uddannelse, der passer i deres situation. Det kan godt være, at det er svært at pege på en model, vi kan bruge over hele landet, for selv om vi er et lille land, er der mange geografiske forskelle og forskelle i den faglige struktur. Jeg kender fire eksempler.

I Nordjylland – det kan godt ske, at hr. Kaj Poulsen også kender det – er man allerede på tværs af amtsgrænser og kommune-grænser gået sammen om at markedsføre samtlige uddannelser i området på en enkel måde. Det er ikke sket på initiativ af nogen som helst politikere. Det er sket på initiativ af organisationer, og egentlig beder man os om at holde næsen væk, for det går udmærket. De fire områder har også gjort det på forskellig måde, og derfor tror jeg ikke, det er let at komme med nogen fast model.

Derfor er det allervigtigste i arbejdsministerens redegørelse nok, at den lægger op til en større regional handlefrihed og større regional regelfrihed. Jeg er enig med hr. Kaj Poulsen i, at det ikke skal gælde kommunerne alene. Tværtimod skal både AF og arbejdsmarkedets parter spille en meget central rolle på det område. Det gælder såvel de enkelte aktiviteters karakter som prioriteringen mellem de forskellige grupper: de unge, de 25–29-årige, kvinder, langtidsløse og indvandrere. Selvfølgelig er de bedst til at løse problemerne, som først får kendskab til dem.

Det vil også gøre det lettere for alle de skræddersyede og jobrelaterede kurser, der findes et hav af alle vegne. I god forståelse og godt samarbejde med de kendte og bestående uddannelsessystemer og med arbejdsmarkedets parter gør de et stort og grundigt og godt arbejde ude i regionerne.

Vil man hjælpe kvinderne, og det vil vi i høj grad, er det også her den lokale indsats, som skal styrkes. Selv om kvinderne har haft en pæn andel af beskæftigelsesfremgangen, og selv om tendensen fra januar til oktober i år viser et yderligere fald for kvindernes vedkommende og en lille stigning for mændenes, så er kvindernes ledighed alt for stor. Men uanset ligestilling har kvinderne nogle